

(המשך מעמוד 23)

ויפנה אישיש לזכרו ולצירו במיטה הרחבה.

איפה היינו עד היום, איפה? כמה תיסכולי-כאילו" היו נמנעים מאיתנו אילו רק ידענו. כמה אנרגיה היתה נחסכת לאנושות ככל אותן פעמים שנאלצו הנשים להשמיע קולות, לזוז תזוזות ולהגיד אמירות כדי להשביע את רצונן של בן-זוגן — "כן גמרת! כן, אתה נהדר במיטה!"

במהנה שאכן כסביבת רחם חומצית (שהיא, מן הסתם, ההיפר לסיביבה הבסיסית) נוצרות להן הבנות, כי או מהיום ואילך, כשתותרס כנגד האשה האמורה המקובלת: "מה את כזו חמוצה היום?" תהיה התשובה פשוטה ונטולת רגשות-אשם והתנצלות. הרי הכל ברור: "מן הרחם יצאתי וחמוציות נוצרות."

מירוצ

קל-רגליים

ל סדר-יעולם משתנים. תארו לכם את כל אותם מהאבים ידועים-פולר ההיסטוריה, חישבו בו על מרוק ולרו ושלבו בנותי, על הנרי ה-8 ובנותיו — וכמה ראשי נשים ערף עד שהגיע לבנו האחר, החלוש והמיסכן, על הלודר ביירוון ושערוויזיוני, גירושיו כנגד הכנסיה, חייו עם אשת-איש — רק בנות היו לו. וזיגמונד פרויד ובתו אנה. הישבו על אלכסנדר פן ושי לוש בנותיו — נת לכל אשה. איפה היתה האורגזמה הנשית? על מה ניתן להם המוניטין? כנאהבים יוצא-ידופן, שזכו להיכנס לפני תיאון ההיסטוריה ככאלה?

העסק הולך ומסתבך כשנרצה להגביר את הסיכויים להריון ועובר ממירוצ. פה כבר נצטרך לעבוד, וקשה. כדי שתיווצר סביבה כסי סית בחכם "רצוי שהאשה תגיע לאורגזמה לפני וקרוב לזמן הפ" ליטה של הגבר" — עבודה קשה. על הגבר והאשה להגיע לאורגזמה משותפת, או לפחות קרובה ככל האפשר. רק אז יונקו להם תאי הזרע הזכריים במירוצ קל-רגליים ומהיר אל המטרה. להם, לזכרים, אין ענין בחומוצות (זה שורף בעיני יים). כסביבה כסיסית ומתממלל בהצלחה.

הכל ברור. גבר הרוצה בבן-זכר, רוצה זאת מטעמים מיניים מובי הקים. לא מפני שהוא חפץ בממ שיד-דרר, לא כדי לשחק איתו כדור רגל ולא כדי לקחת אותו כבוא הזמן לניסיון מיני ראשון, כגבר אל גבר. הגבר הרוצה בבן-זכר רוצה זאת כדי שכאשר יישב בין החברה יוכל לנשום מלוא ריאותיו אוויר, לנפח את גופו השרירי ולהפטיר כל-אחריו: זה בן, אני גורם לה לגמור! ולא סתם, אלא באורגזמה משותפת.

חורים לאמונות העתיקות על מה זה חיימין מוצלחים, חורים לטפח את איריאל האורגזמה המ שותפת, כשברך נשרפים להם דרי חותיהם של קינסי ומאסטר וג'ונ סון. לא עוד.

מי שצוער עתה ברחבות העיר וצופה בכל הבנים והבנות המ מלאים את המדרכות, יוכל לדעת הכל על איכות חייהם של הוריהם. לא עוד ספקולציות על "איך הוא במיטה". אם יש לו בן — פנתר, ואם בת — נוותר.

אילו היה השיר זוכה באירוויזיון, זה היה מתכופץ

ה שיר "דרך המלך", שייצג את ישראל באירוויזיון, הוא שיר יפה. פחות יפים הם הצלילים הצורמים המלווים אותו. שני מוסי קאים — שייקה פייקוב, שהלחין את השיר, וננסי ברנדס — טועי נים, כל אחד בנפרד: "אני עיברתי את השיר!"

האמת, אולי, תתברר בכיתה-מישפט, אם לא יצליחו השניים לפי תור את הבעיה מחוץ לכתליו. פייקוב הוא קיבוצניק-לשעבר מאשרות-יעקב, שכתב להיטים גדולים — ארץ ארץ, ארץ-ישראל יפה, נפשי כלתה לחרוזים. אותך, למה ככה ועוד רבים (600 הוקי לטו).

השבע אמר:

כבר כמה זמן, מאז תחרות הקי דס-אירוויזיון, אני קורא בהשתומי מות, שגנסי ברנדס מקורביו מפי צים את השמועה שגנסי עיבר את השיר שלי. בין השאר, הם פוגעים בשמי הטוב בכל מיני כינויים, ויש להם החוצפה גם לאיים עליי בתביעה מישפטית.

ננסי שימש כנגד על מכונות-סינטיסיזר ותופים בהקלטת פס-

כלשהו כמעבר? היו מיקרים שגנסי היה שולח אליי זמר, אני הייתי כותב לו שיר, וננסי היה כותב, על-פי הנחיותי, את העיבוד. אמרתי לה: אעשה לו ג'סטטה, ש לא הוא ולא אף אחד אחר היה ער שה, ואצרף את שמו, לצד שמי, כשותף לעיבוד. לכן הועלה שמו של ננסי ליד שמי בתקליט של שירי-הקדם. וכי

ליד הבימה. המנחה, משה בקר, שר אה אותה, התבלבל כנראה לחלו-טין, והכריז, מבלי להסתכל מה כתוב אצלו ברף: קבלו את המעבד ננסי ברנדס! ננסי עלה על הבימה, כמעבד דרך המלך, ומאותו היום הוא מנסה להטעות את כולם בספורים שהוא המעבד, שהוא ייסע ללוואן, ושאו-לי הוא לא ייסע מכיוון שיש לו כאן

ההקדב על ההשייד של גיילי

הקול התימורתי. זה הכל. הוא קי רצו עבור זה תשלום מחברת הד ארץ, והלך הביתה. ימים אחרים לפני הקדם-אי רוויזיון פנתה אליי אשתו של ננסי, שרה, ושאלה אותי מה היה תפקידו של ננסי בשיר הזה. אמרתי לה שבמיקרה הזה הוא נגן בלבד. היא אמרה: אולי תעשה לו איזו ג'סטטה, עליסמן העבודה המשותפת שלכם בעבר, ויתין לו קרדיט

אשר הוקראו שמות המחברים והמי עברים בקרם, נאמר שאת העיבוד עשו פייקוב וברנדס. בדיוק כמו שסיכמתי עם אשתו של ננסי. בשעת ספירת הקולות וההמתנה מאוריי-הקלעים, ישב ננסי כל הדי מן ליד אבי טולדנו, מכיוון שהוא היה מעבד השיר של אבי. לפי דעי תי היה ברור לו שאין לו מה לחפש לידי, או ליד גיילי וגלית. ברגע הוכייה הופיע ננסי לפתע

התחייבויות אחרות, ופייקוב מש-קד. "אני לא נכה!" ננסי שיכנע את עצמו שהוא מעבד השיר, ושהוא ייסע ללוד-ואן. מאוחר יותר הוא ניסה, באמצעי עות אשתו, לשכנע אותי ואת שלי-מה צח שאני, כביכול, הבטחתי לו שהוא ייסע ללוואן.

אמרנו לו שאין שום סיבה שהוא ייסע, כי הרי אני לא נכה, ואני רגיל לנצח על העיבודים שלי. עשיתי זאת פעמים רבות בעבר, בכל הפטיבלים הבינלאומיים ש בהם השתתפתי — ארבע פעמים בצ'ילה (עם נאוהו ברוכין ואילנה אביטל), בטוקיו ובקוריאה עם רונן בהונקר, בפסטיבל שירי-ילדים כי מאלטה.

זוהי התחרות הבינלאומית הש-מינית שלי. את כל שיריי בעבר עיברתי בעצמי, ואני לא יודע מה פתאום עכשיו אני זקוק לעזרתו של מישהו אחר. אני מנסה לחשוב, בצורה היפוי תשית, על מצב הפוך: אילו ננסי ברנדס היה כותב ומעבד שיר מצליח, ואני הייתי שולח את אשתי כדי לבקש ממנו לתת לי לנצח על

אילן גיילי, תמונה חמה

מוסיקאי שרים קשה להחליט